

ČTENÍ PRO DĚTI
PŘI MODLITEBNÍM TÝDNU
2011

CHARLES MILLS

CESTA DOMŮ

PŘÍLOHA ČASOPISU
ADVENT 9/2011

PRVNÍ SOBOTA

DOMOV PRO BOHA

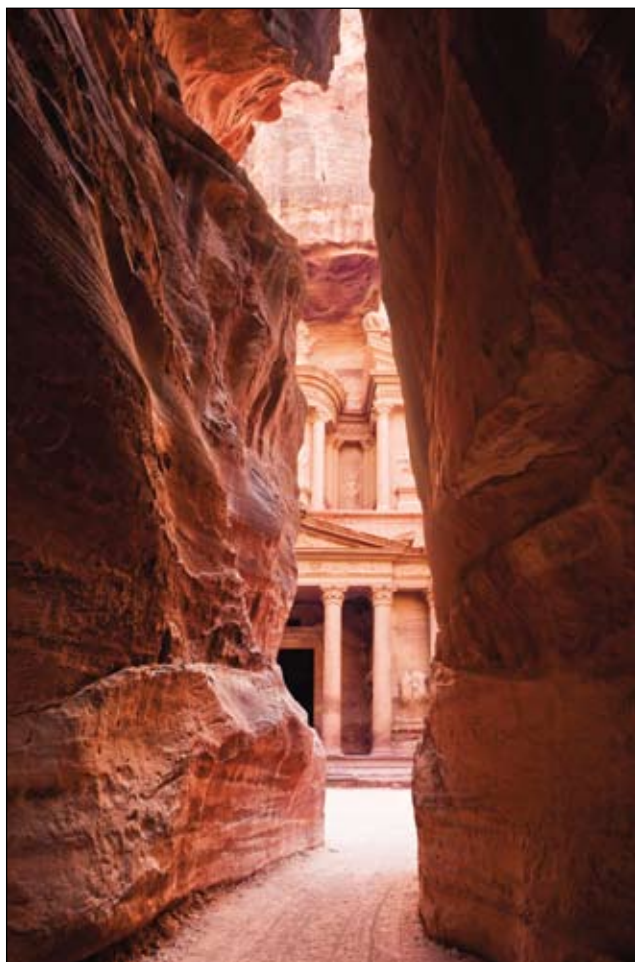
ČTENÍ Z BIBLÉ

„Hle, já jsem s tebou. Budu tě střežit všude, kam půjdeš, a zase tě přivedu do této země. Nikdy tě neopustím, ale učiním, co jsem ti slíbil“ (Gn 28,15).

Byla to strašidelná chvílka. Projížděl jsem na koni skrze úzkou průrvu, z obou stran obklopen vysokými skalními srázy. Cítil jsem nervozitu svého koně. Přicestoval jsem na Blízký východ, abych viděl jedinečnou stavbu na druhé straně údolí, a nějaký hloupý strach mě neodradí.

Najednou jsme byli na místě. Skalní rozsedlina se otevřela a můj věrný kůň i já jsme se zastavili v úžasu před impozantní stavbou místními nazývanou „Pokladnice“. Průčelí budovy zdobily obrovské sloupy a ornamenty vytesané ve skále. Ohromující dům, při jehož stavbě nebyla použita jediná cihla, dřevěný trám nebo ocel. Tato i stovky jí podobných v tomto neobyčejném údolí byly vytesány do tvrdé skály, přímo do skalního masivu. Po vstupu skrze vysoké dveře Pokladnice jste se neocitli v místnosti, ale uvnitř jeskyně.

Místo s názvem Petra bylo v dobách své slávy živým, rušným městem. Lidé, kteří zde žili, uctívali mnohá božstva, z nichž některá

vyžadovala i lidské oběti. Vím to, protože jsem na vlastní oči viděl oltáře umístěné na vrcholcích skály, kde byli lidé zabíjeni ve jménu náboženství. Byl jsem si jist, že Petra nebyla místem, kde bych chtěl žít. Její domy i srdce byly ze skály. Petra byla místem bez Boha.

DOMOV V ZAHRADE

Předtím než Bůh stvořil Adama a Evu, připravil jim domov. Nemusel přitom navštívit stavebniny a nachystat si dřevo, hřebíky, barvu a okenní rámy. Přesto byli Adam s Evou ve své zahradě šťastní, protože byli doma. Tedy, alespoň na chvíli. Stvořitel s nimi chodil po zahradě a povídali si. Společně si prohlíželi krásný svět, ve kterém bydleli.

Bůh vždycky stál o to, bydlet s námi. Vždycky stál o to, abychom ho pozvali k sobě domů a mohl se stát součástí naší domácnosti. A vůbec mu nezáleží na tom, jestli se jedná o dřevěný stůl v chatrči ze slámy nebo moderní domácnost plnou elektronických přístrojů. Bůh je prostě rád s námi. Bůh chce s námi jíst, hrát si s námi, smát se s námi a vyprávět si, co veselého jsme zažili. Je s námi šťastný.

Když Adam s Evou poslechli hada – satana – a v protikladu k přímému Božímu zákazu jedli zakázané ovoce, byl Bůh hluboce zklamaný. Jeho děti se odstěhovaly z Božího domova.

DOMOV NA POUŠTI

Uplynulo mnoho let a Mojžíš táboří na poušti. Není sám. Kolem něho se rozkládá nespočetně stanů plných bývalých nespokojených otroků, které Mojžíš vyvedl z Egypta. Okolo nich je jenom horká, pustá poušť. Lidé jsou naštvaní, nevzdělaní a mají plné zuby nekonečných slibů o „zaslíbené zemi“.

Co měl Bůh dělat? Rozhodl se postavit si stan uprostřed jejich tábora!

Bůh řekl Mojžíšovi: „Ať mi udělají svatyni a já budu bydlet uprostřed nich“ (Ex 25,8).

Od doby zahrady Eden je to poprvé, kdy Bůh přišel přímo k lidem. „Tu oblak zahalil stan setkávání a příbytek naplnila Hospodinova sláva,“ říká Bible (Ex 40,34). Jinými slovy, Bůh se rozhodl bydlet s nimi. „Hospodinův oblak býval ve dne nad příbytkem a v noci na něm planul oheň před očima celého domu izraelského na všech jejich stanovištích“ (Ex 40,38). Je jasné, že Bůh se nezastavil jenom na návštěvu. Přišel s lidmi žít.

Jaké to je, když u vás doma bydlí Bůh? O tom budeme přemýšlet tento týden.

SPOLEČNÁ ČINNOST

Nakreslete, jakou svatyni byste pro Ježíše postavili dnes. Jaké materiály a jaký design by ukázaly, že stojíte o to, aby byl s námi na světě? Pamatujte, že Ježíš miluje přírodu a chce s vámi být venku. Kresbu nazvěte: „Moje svatyně pro Boha“.

NEDĚLE

„KDE JE MAMINKA?“

ČTENÍ Z BIBLE

„Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu“ (Žd 13,5).

V očích se jí zračila hrůza a já jsem věděl naprosto jasně, že když jí nepomůžu, bude strachy celá bez sebe. Každý, kdo někdy navštívil třeba konferenci sdružení církve adventistů, ví, jak obrovské shromáždění lidí to je. Okamžik, který vám popisuji, se odehrál na ještě větší akci – Generální konferenci – v obřím konferenčním centru Georgia Dome. Seděl jsem stranou a sledoval proudění masy lidí, když jsem si všiml malé, asi šestileté holčičky, která se prodírala davem. Po tvářích se jí koulely

slzy a ručičky se jí trásly. Slyšel jsem, jak ochraptělým hláskem volá: „Maminko, maminko, kde jsi?“, ale její volání téměř pohltil všudypřítomný hluk a zmatek.

Spěchal jsem za ní a snažil se vymyslet, jak jí nejlépe pomoci. Věděl jsem, že ji pravděpodobně doma nabádali, aby nevěřila cizím lidem. Nicméně situace byla zoufalá a nic jiného nezbývalo. „Ahoj,“ řekl jsem a klekl si k ní, „ztratila jsi maminku?“

Přikývla a dál štkala.

„Já ti pomůžu maminku najít,“ řekl jsem a mávnutím přivolal ženu, která kolem nás procházela. Paní stačil jediný pohled na děvčátko a bylo jí jasno, která bije. Usmál jsem se a ukázal na paní. „Tahle hodná paní tě vezme támhle k pánovi z ochranky a společně najdete maminku. Souhlasíš?“

Holčička pohlédla na mě, na paní, na příslušníka ochranky a přikývla. „Dobře,“ zašeptala.

„Neboj se,“ řekl jsem jí. „Maminka tě teď určitě někde hledá a bude štěstím bez sebe, až tě uvidí.“

Spěchal jsem zpátky na svou pozorovatelnu a vyhlížel. Ze zkušenosti s maminkami, a já sám jsem měl jednu z nejlepších maminek na světě, mi bylo jasné, že brzy uvidím ženu s podobně zoufalým výrazem ve tváři. Bude se rozhlížet všude kolem, prodírat se proti proudu davu a hledat svou dcerku.

A bylo tomu tak. Asi po pěti minutách jsem ji zahlédl. Narážela do lidí, ruce se jí třáslly a rozhlížela se úzkostlivě kolem sebe, zda nezahledne nejdůležitější bytost na světě. „Promiňte,“ zavolal jsem na ni, „hledáte holčičku s hnědýma očima ve žlutých šatíčkách?“ Myslel jsem v tu chvíli, že omdlí.

„Ano,“ odpověděla, „viděl jste ji?“

„Je za rohem s pánem z ochranky a jednou laskavou paní. Bude šťastná, až vás uvidí!“

Přál bych vám vidět okamžik, kdy se maminka a holčička uviděly. Oběma tekly po tvářích slzy lásky, vyměňovaly si pusinky a vypadalo to, že se už nikdy nepustí. Hrůza skončila a ony byly zase spolu. Všechno v Georgia Dome toho dne dobře dopadlo.

.....

PÁD

Když Adam s Evou snědli zakázané ovoce, nezvolili si pouze, že budou žít život podle satanových pravidel. Kvůli hříchu museli první lidé opustit Boží zahradu. Hřích a vzpoura nemohou být tam, kde žije Bůh. Bylo by to, jako snažit se promíchat olej a vodu.

Nebeský Otec ale nebyl ochoten ztratit své děti navždy a začal ihned pracovat na plánu, jak je přivést zpět do svého domu. Bůh toužil po tom, aby hrůza odloučení brzy skončila. Chtěl, aby všechno šťastně dopadlo. Ale věděl, že to nebude zadarmo.

SPOLEČNÁ ČINNOST

Všimli jste si, že když lidé ztratí zvířátko, polepí celé sousedství plakáty a žádají všechny o pomoc? Rozdělte se do skupin a vytvořte plakát, který by vylepil Bůh, kdyby hledal právě vás. Nezapomeňte na něj dát obrázek každého ve skupině. Pamatujte, že vás hledá Bůh. Co byste na plakát napsali?

PONDĚLÍ

BOŽÍ ZÁKONY LÁSKY

ČTENÍ Z BIBLE

„Budeš dělat jen to, co je správné a dobré v Hospodinových očích, aby se ti dobře vedlo“ (Dt 6,18).

Nedaleko domu, kde bydleli moji prarodiče, byl plavecký bazén. Ve vodě bylo vždycky plno dětí a vzduch byl plný křiku a cákající vody. Bazén byl rozdělený na dvě části, mělkou a hlubokou. Většina rozruchu a her se odehrávala v mělké části. Tam si hráli kluci a děvčata, plavali na nafukovacích zvířatech nebo se snažili udělat ve vodě stojku.

Hluboká část bazénu však měla jedno veliké kouzlo – skokanský můstek vyšší než jakýkoli, co jsem kdy viděl. Vždycky mi připadalo, že jeho vrchol je až v nebi.

Dědeček mě odpoledne dovezl k bazénu, já jsem vyskočil z auta a dědeček, jako pokaždé než odjel, řekl: „Užij si to, Charlie. Hraj si hezky, nedělej hlouposti a neskákej z vysokého můstku.“

Toho odpoledne jsem si nemohl pomoci. Oči mi vždycky zabloudily směrem k hloubce, nad kterou se tyčil majestátní skokanský můstek. Ten úžasný pohled na těla létající vzduchem a se šplouchnutím prorážející hladinu bazénu!

„Děda vůbec netuší, že jsem od loňska vyrostl,“ běželo mi hlavou, „je čas prožít dobrodružství určené nám, kteří jsme již téměř muži!“

Přeplaval jsem bazén podél hrany až na hloubku. Vylezl jsem a postavil se k patě můstku. Pomalu a klidně jsem vylezl po žebříku nahoru. Cítil jsem se jako nejstatečnější a nejodvážnější člověk na planetě Zemi. Ukážu dědovi i každému, kdo se bude dívat, že Charlie Mills je vítěz a hrdina!

S nervózním úsměvem na tváři jsem roztáhl ruce a vykročil do prázdna. Padal jsem dolů a dolů. Kolem mne svištěl vzduch a já nemohl dýchat, nemohl jsem se hýbat a jenom jsem padal.

Chvilku předtím, než jsem skočil, se nějaký chlapec rozhodl plavat přímo na místo, kam jsem dopadal. Ale už jsem nemohl nic dělat. PLÁC! Narazil jsem na hladinu a současně i na nešťastného kluka.

Omluvil jsem se a vyplivl litr vody, který jsem po dopadu spolykal. Vylezl jsem z bazénu a utíkal na jeho mělký konec plný bezpečných her.

Když se děda vrátil a já jsem si vylezl na sedačku vedle něho, zeptal se: „Měl ses fajn?“

„Dědo,“ zalupal jsem po dechu, „jak jsi mohl předtím vědět, co se stane?“

Podíval se na mě a řekl: „Charlie, ty jsi skákal z můstku, že?“

„Jo,“ odvětil jsem. Náhle mi to došlo: „Proto jsi mi to pravidlo stále připomínal – věděl jsi, že můžu na někoho skočit.“

Dědeček potřásl hlavou, ale v očích měl lásku a porozumění. „Charlie,“ řekl, „nevěděl jsem, že skočíš z vysokého můstku. Pravidlo jsem ti připomínal, protože jsem tušil, že bys mohl.“

PRAVIDLA LÁSKY

Když se Bůh rozhodl žít s Izraelci na poušti, přinesl s sebou mnoho pravidel. K čemu všechna ta pravidla byla dobrá? Byli snad Izraelci zlí lidé, kteří dělali stále jen zlé věci? Ne, ale Bůh věděl, že když se budou držet satana a jeho pravidel, přinese jim to trápení a bolest. Připomínal jim pravidla, protože by to mohli udělat a protože každého z nich miloval stejně tak, jako miluje nás.

SPOLEČNÁ ČINNOST

Jaká pravidla byste jako skupina měli dodržovat, aby pro vás bohoslužba byla příjemná? Udělejte deset návrhů a napište je na tabuli nebo na papír. Přemýšlejte o důvodech, proč jste pravidlo navrhli a jak zlepší bohoslužbu.

ÚTERÝ

VELKÉ DVOJITÉ DVEŘE

ČTENÍ Z BIBLE

„Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal“ (Iz 53,4).

Čtyřletý Bobby nebyval často nemocný. Byl zvyklý celý den běhat po domě a řídit spolu se svým starším bráškou Billym.

„Bobby, jsi v pořádku? Moc jsi toho nesnědl,“ zeptala se maminka, když viděla, jak chlapec odstrčil nedojedený talíř. Nebyla zvyklá, že by její chlapci nedojídali.

Bobby potřásl hlavou: „Bolí mě v krku.“

Maminka svého synka objala a řekla: „Půjdeme spolu k panu doktorovi.“

Teplý letní vzduch příjemně hladil po tváři. Bobby s maminkou projížděli ulicí, která vedla k sanatoriu a nemocnici na okraji Soulu v Jižní Koreji. Maminka a tatínek pracovali jako misionáři v krásné asijské zemi, kterou měli moc rádi.

Doktor Goerge Rue posvítíl Bobbymu do krku a pokýval hlavou. „Je jasné, v čem je problém,“ oznámil. „Jednoduchý operační zákrok všechno spraví.“

„Tak to ne!“ prohlásil Bobby a složil si ruce na prsou.

„Bude to jednoduchá operace,“ snažila se chlapce přesvědčit maminka. „Nějakou dobu budeš spinkat a nic neucítíš.“

„NE!“ opakoval Bobby, i když ho vytrvalé opakování důrazného „ne“ dost bolelo.

Starší bráška Billy stál poblíž a naslouchal jejich rozhovoru. Věděl, že pan doktor může Bobbymu pomoci. Pochopil, že Bobbyho nepřestane bolet krk, dokud nepodstoupí operaci, a řekl něco šokujícího.

„Já půjdu s tebou Bobby,“ oslovil Bobbyho. „Pan doktor nejprve provede operaci na mně, a ty uvidíš, že se není čeho bát.“

Bobby hleděl nevěřícně na svého bratra. „Opravdu?“ zeptal se.

Billy přikývl: „Budu tam s tebou.“

Hned druhý den se objevil doktor Rue ve dveřích nemocničního pokoje. „Připraven, Bobby?“

„Připraven,“ odvětil chlapec. A pak dodal: „Billy jde taky.“

„Já vím,“ odpověděl pan doktor. „Rozhodli jsme se, že Billy by jednoho dne operaci stejně potřeboval, takže budeme operovat i jeho. Až se vzbudíš, bude Billy hned vedle tebe.“

Bobby s panem doktorem bez obav prošli velkými dvojítymi dveřmi, které vedly na operační sál. Všechny chlapcovy obavy byly pryč. Jeho velký bráška tam bude také.

Když měl projít velkými dvojítymi dveřmi Billy, musel sebrat všechnu svou odvalu. Slíbit něco je jedna věc, dodržet slib je ale opravdu složitá věc.

Po chvíli se dveře znovu otevřely a skrze ně prošel doktor Rue s Billym v náručí. „Tady je váš malý hrdina,“ řekl, když chlapce předával otcí. „Můžete ho položit hned vedle Bobbyho. Za pár dní budou oba v pořádku.“

Tatínek se usmál a podíval se na svého prvorozeného syna. Když pohlédl do Billyho tváře, jeho oči se naplnily slzami. Na Billyho tvářích byly patrné stopy pláče. Statečnost, sebevědomí, povzbuzující slova – to všechno jenom hrál. Sám byl z operace k smrti vyděšený, ale udělal všechno pro to, aby jeho bratříček uvěřil, že tomu tak není.

„Díky, Bože,“ zašeptal. „Díky, že jsi mi dal syna, který mi ukázal, co pro mne Ježíš udělal.“

NÁHRADA V POUŠTI

Izraelci dostali pokyn, aby každý den, každý týden i každý rok obětovali Bohu v pouštním svatostánku zvířata. Oběti měly připomínat každému člověku budoucí velikou oběť. Nakonec nebude obětován beránek nebo kozlík. Obětován bude Ježíš. Zaplatí za naše hříchy, abychom s ním mohli navždy žít v nebi.

Ježíš musel také projít velkými dvojitými dveřmi, abychom my mohli jednou projít perlovou branou nebeského paláce.

SPOLEČNÁ ČINNOST

Přemýšlejte o sousedství vašeho sboru. Jakým způsobem může vaše skupina v okolí udělat něco dobrého? Vyberte si projekt a spolu s dospělými ze sboru se ho pokuste uskutečnit.

STŘEDA

PŘÍMLUVCE

ČTENÍ Z BIBLE

*„Nemáme přece velekněze, který není schopen mít soucit s našimi slabostmi“
(Žd 4,15).*

Jsi ve svém oblíbeném obchodu se sportovními potřebami. Prohlížíš si věci, které tě zajímají. Rád pozoruješ ptáky, takže tě zaujme vitrína s dalekohledy.

Jeden se ti obzvláště líbí. Přiložíš si ho k očím a začneš prohlížet obchod a jeho zákazníky.

Tvůj kamarád Justin stojí zrovna u rybářských prutů a ty se chystáš na něho zavolat. Najednou si všimneš, že si do kapsy bundy ukryl krabičku s návnadami. Ve vedlejší uličce stojí další kamarád Dave. Rozhlédne se po obchodě a pak rychle schová do tašky pár kožených rukavic.

Je neuvěřitelné, že to opravdu udělali. Mluvili jste společně o tom, jak snadné by bylo v tomhle obchodě něco ukrást. Vždycky to ale vypadalo jenom jako silácké řeči.

Skrze silný dalekohled jsi svědkem toho, že tvoji přátelé silácké řeči změnili ve skutek. Oba se zahleděli na tebe a čekají, že i ty dostojíš slovu. Víš, že krást je špatné, ale tolik stojíš o to,

aby se ti kamarádi nesmáli, a ty jsi vypadal „cool“. Rozhlédneš se kolem a vidíš, že pan Larson obsluhuje dalšího zákazníka. V tu chvíli zmizí dalekohled ve tvé tašce.

Tu noc nemůžeš usnout. Spáchal jsi zločin a cítíš se hrozně. Během noci se rozhodneš, že ráno musíš dalekohled vrátit.

Pan Larson, majitel obchodu, tě uvítá úsměvem. „Co tak časně?“ ptá se, když odemýká obchod. Sebevědomě se zasměje a proneseš výmluvu o tom, že se chceš podívat, jestli jsou kanoe stále ve slevě.

Jakmile vejdete do obchodu, rychle přejdeš k vitrině s dalekohledy. Pan Larson odemýká pokladnu na druhé straně obchodu a ty rychle vyjmeš dalekohled z tašky a dáš na místo, kde ještě včera ležel.

Potom uslyšíš, jak pan Larson volá: „Musím zajít nahoru do kanceláře. Pokud bys něco potřeboval, budu hned zpátky. Musím zapojit sledovací systém, který jsem minulý týden nainstaloval. Jo, a kanoe jsou tamhle.“

Na čele ti vyrazí studený pot a začnou se ti třást ruce. Pan Larson má v obchodě sledovací systém a má nahanrané, jak ty i tvoji kamarádi kradete zboží. Na nahrávce ale není, jak vracíš dalekohled zpátky.

Po chvíli se majitel obchodu vrací z kanceláře a vidí, jak čekáš u pokladny. Se hlavou skloněnou ho oslovíš: „Pane, já vám musím něco říct.“

Pan Larson a ty sedíte v policejní kanceláři. Policista si prohlíží záznam, na kterém je zřetelně vidět, jak ty a tvoji kamarádi kradete v obchodě zboží. Policista zastaví pásku v okamžiku, kdy si vložíš dalekohled do tašky.

Pan Larson si odkašle a pak ukáže na obrazovku. „Je však jedna věc, kterou na pásce nenajdete,“ říká. „Chlapec, který ukradl dalekohled, ho druhý den přinesl zpátky a požádal mě o odpuštění.“

Policistova ústa se roztáhla do širokého úsměvu.

„To je vynikající!“ zareaguje. „Pan Larson se stal tvým

přímluvcem. To je někdo, kdo tě zastupuje před někým dalším.“

V POUŠTI

V pouštním svatostánku měli Izraelci své přímluvce, kterým říkali kněží.

Dnes máme jediného takového přímluvce, a tím je Ježíš Kristus. On je stále v Boží přítomnosti a spolu s ním pracuje na tom, aby nám každý hřích byl odpuštěn, jakmile o odpuštění požádáme.

SPOLEČNÁ ČINNOST

Rozdělte se do dvojic a povídejte si o věcech, které máte rádi, nebo čeho se naopak bojíte. Řekněte svému kamarádovi, čím se chcete stát a na co máte nadání. Potom se každý postavte před skupinu a představte svého kamaráda. Vysvětlete všem, jak a v čem může být užitečný. Řekněte, jakým způsobem by mohl ostatním vyprávět o Bohu, přičemž berte ohled na jeho schopnosti a omezení.

ČTVRTEK

ZMĚNA

ČTENÍ Z BIBLÉ

„Či snad nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá a jež máte od Boha?“ (1K 6,19).

Saul si přitáhl čelenku, která mu chránila oči před stékajícím potem, a zamžoural do zářícího slunce. Věděl, že jde pozdě. „Rychleji,“ pobídl své společníky. Zvuk dusajících kopyt se mísil s vrzáním kol vozů na skalnaté cestě. „Chci být do soumraku v Damašku.“

Rychlost poutníků se zvýšila. Směřovali na sever a zůstával za nimi pouze oblak zvířeného prachu.

Jeich vůdce, Saul, měl důležité poslání. Jeho cílem bylo umlčet ty, kteří se odvažovali kázat o muži jménem Ježíš. Už o tomto rádoby spasiteli slyšel dost. Slyšel, jak si lidé vyprávějí o domnělých zázracích a o tom, že měl po ukřížování vstát z mrtvých. Saul se uchechtl. Jak by mohl někdo věřit v takový nesmysl? Na pohled vypadají jako normální lidé, ale uctívají Boha, kterého lze tak snadno zabít.

Náhle si Saul všiml, že poušť vypadá jasnější než před chvilkou. Zdálo se, že se slunce přibližuje a jeho zář se stává každou vteřinou silnější a silnější. Světlo bylo oslepující a Saul si musel zakrýt oči, aby je ochránil před tajemným jasem. „Co se děje?“ zvolal nahlas.

„Saule,“ ozval se zvnitřku světla hlas. „Saule, proč mě pronásleduješ?“

„Pronásleduji tě?“ odpověděl Saul a hlas se mu třásl strachy. „Vždyť tě neznám. Kdo jsi?“

„Já jsem Ježíš, kterého pronásleduješ,“ pokračoval dál hlas. „Teď vstaň a jdi do města. Tam se dozvíš, co máš dělat.“

Světlo zmizelo stejně rychle, jako se objevilo. Saul klečel na kamenité cestě. Na jeho klečící postavu hledělo několik párů očí tázavým pohledem. Ti, kdo cestovali s ním, slyšeli hluk, ale

neviděli nic a nerozeznali žádná srozumitelná slova. Všimli si, že jejich vůdce padl na zem a mluvil do vzduchu.

Když pomohli Saulovi na nohy, otevřel jejich vůdce oči. Místo zářícího světla viděl jen neproniknutelnou temnotu. „Pomozte mi,“ vykřikl. „Prosím, pomozte mi.“ Saul, třesoucí se strachem a veden svými druhy, vyrazil po cestě do Damašku.

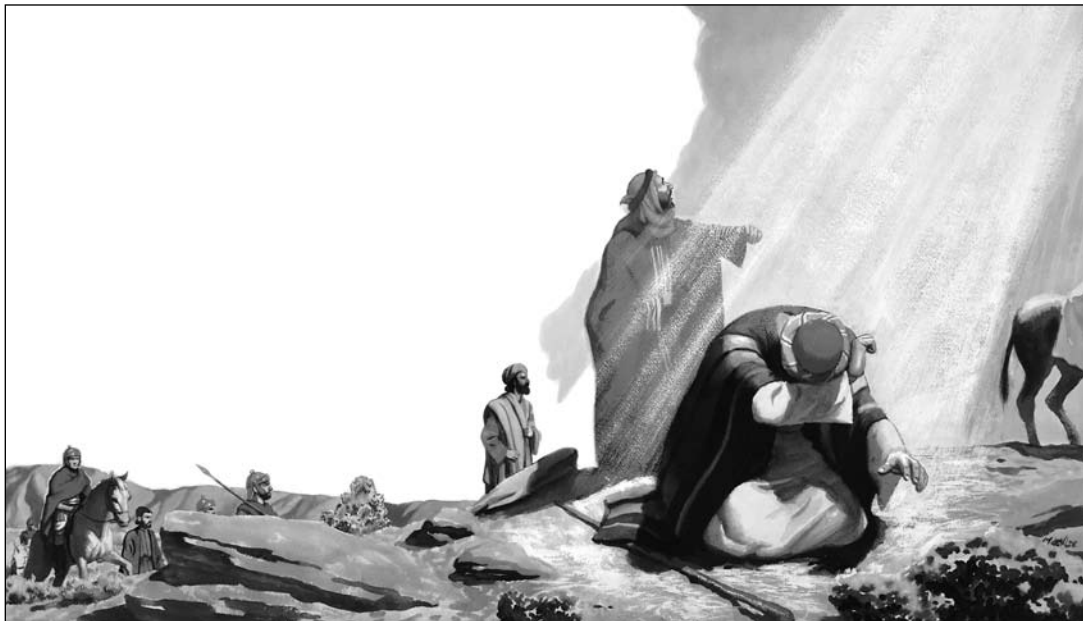
V Damašku se Saul sešel s mužem jménem Ananiáš. Ananiáš Saulovi řekl, že ho Bůh poslal, aby jej vyléčil z jeho slepoty. Jeho oči byly vyléčeny, ale vyléčeno bylo také jeho srdce. Zloba a nenávisť, kterou cítil vůči křesťanům, byla ta tam. Setkání na cestě do Damašku změnilo Saulovo jméno i jeho povahu. Byl znám jako „Saul, pronásledovatel křesťanů“. Od této chvíle mu ale nikdo neřekl jinak než „Pavel, vůdce křesťanů“.

S lidmi, kteří se setkávají s Ježíšem, se něco děje. Zřídka se ale setkání děje za tak dramatických okolností, jako je zářící světlo a oslepnutí. Málokdy k nám promluví hlas na pouštní cestě. Obvykle k nám Ježíš přichází jako tichý hlas, který ovlivňuje naše myšlenky. Náhle si uvědomíme věci, které jsme dříve neviděli. Pochopíme smysl, který jsme dříve nechápali. Ježíš přijde jako pomoc v složité situaci doma nebo ve škole.

Pokud chce Bůh žít v našich srdcích (tedy v našich myšlenkách a činech), čím se stáváme? Správně. Stáváme se „Božím domem“, tedy chrámem. Jsme chodící, mluvící, fotbal hrající, iPod poslouchající chrámy Boha nejvyššího.

Z toho vyplývají dvě důležité věci. Zaprvé, je potřeba, aby náš chrám byl vhodným místem, ve kterém může být Bůh, Zadruhé, získáváme tím možnost, aby Boží láska skrze nás přišla i k druhým lidem. Tím se stáváme přímlovci a prostředníky.

Díky, Ježíši, že toužíš žít s námi!

SPOLEČNÁ ČINNOST

Proměňte vaši klubovnu v restauraci jménem „Restaurace Nové země“. Vytvořte menu, na kterém budou pokrmy, které najdete v nebi. Požádejte někoho, aby ke každé položce přimaloval popsané jídlo. Pamatujte, že v nebi nebude nic, co by mohlo ublížit nebo zabít zvířata i lidi. Vytvořte vtipná jídla jako „Novojeruzalémská kaše“ nebo „Hamburger perlových bran“. Nezapomeňte na dezerty!

PÁTEK

DŮKLADNÝ ÚKLID

ČTENÍ Z BIBLE

„Volal mocným hlasem: „Bojte se Boha a vzdejte mu čest, neboť nastala hodina jeho soudu““ (Zj 14,7).

Byl malý postavou i charakterem. Jako vrchní celník obcházel své sousedy a nutil je platit daň nenáviděným Římanům, kteří okupovali jejich zemi. Navíc nebyl spravedlivý, takže často vymáhal víc, než měl, a rozdíl končil v jeho vlastní kapse. Divíte se, že ho sousedé nenáviděli?

Jednoho dne vstoupil do Jericha Ježíš. Zacheus se věnoval činnosti, kterou uměl nejlépe – zbavit lidi těžce vydělaných peněz. Už dříve se doslechl o rabínovi, který léčí nemocné a mluví k potřebným a chudým. Celník Zacheus byl na rabína zvědavý, a tak se rozhodl, že ho musí vidět.

Nedostatek výšky nebyl pro Zachea nikdy nepřekonatelným handicapem. Rozhlédl se kolem sebe a jeho zraky ulpěly na fíkovníku u cesty. Jeho větve byly silné a listy husté, takže doufal, že si ho nikdo nevšimne. Vylezl po kmeni na vysokou větev, aby měl dokonalý výhled na cestu, po níž měl Ježíš jít.

A již po cestě přicházel učitel doprovázený svými učedníky. Brzy se kolem nich shromáždil dav lidí. Mezi lidmi, které Ježíš uzdravil a kterým pomohl, nechyběli ani pochybovači nebo podvodníci.

Když Ježíš došel pod strom, zastavil se. Postupně se jeho opálená tvář roztáhla do širokého úsměvu. Zvedl hlavu a podíval se na Zachea. Celník se nejistě zakřenil. „Zdravím tě,“ oslovil Mistra.

„Buď zdrav, Zachee,“ odpověděl rabi.

Celník zamžikal. *On zná mé jméno. Asi také ví, čím se živím. Vypadá to, jako by věděl, že podvádím lidi a obírám je o poctivě vydělané peníze. Teď to schytám, pomyslel si.*

„Zachee,“ pokračoval mistr, „slez dolů, protože dneska budu večerět v tvém domě.“

„Cože? Slyšel jsem dobře? Řekl opravdu, že bude u mne večerět?“ byl ohromen Zacheus.

Zacheus slezl ze stromu. „Chceš vstoupit do mého domu?“ ujišťoval se nejistě.

Kristus přikývl.

„Tudy,“ ukázal Zacheus směrem ke svému domovu.

Lidé nevěřili svým očím. „Podívejte se na to,“ říkali. „Ježíš se rozhodl být hostem hříšníka.“

Ježíš a Zacheus spolu povečeřeli a zdálo se, že společné chvíle měla na celníka zvláštní vliv. Vyrostl. Ne fyzicky, ale charakterem. „Podívej, pane,“ oznámil, „tady a teď dám půlku svého jmění chudým a těm, které jsem podvedl o cokoli, vrátím čtyřnásobek“ (L 19,8).

Toho dne se v Jerichu nepoctivý celník Zacheus setkal s Ježíšem tváří v tvář a jeho život se navždy změnil.

PŘED SOUDCEM

Přijde den, kdy vy i já budeme stát před soudem Krále králů a Pána pánů. Soud odhalí celému vesmíru, kdo je vládcem našeho srdce. Podobně jako Zacheus, nečestný výběrčí daní, i my se postavíme před Boha Otce i Syna. Je zásadně důležité, abychom přijali Ježíše do svých srdcí. Potom získáme to, co získal i Zacheus, a sice trvalý vztah s Ježíšem.

Líbí se mi, co o této chvíli napsal Saul, který se později stal Pavlem. Napsal: „Přistupme tedy směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost a pomoc v pravý čas“ (Žd 4,16).

Soud? Už ať je tu! My jsme připraveni, protože Bůh žije v nás.

SPOLEČNÁ ČINNOST

Jeden člen vaší skupiny bude hrát roli otce. Všichni ostatní budou bratři a sestry. Každý si vymyslí nějaký hřích, který spáchal (lhaní, podvod, zesměšňování...). Jednotlivě představte před „otce“ a vyznávejte své hříchy. „Otec“ ať jedná s hříšníky, jako by s nimi jednal skutečný otec, který miluje Boha. Takovým způsobem nás Bůh bude soudit.

DRUHÁ SOBOTA

OPĚTOVNÉ SHLEDÁNÍ

ČTENÍ Z BIBLE

„Nikdo už nebude páchat zlo a šířit zkázu na celé mé svaté hoře“ (Iz 11,9).

„U nás najdou domov,“ řekli jsme holčičce ze sboru, která na nás hleděla s očekáváním v očích. „V rybníčku nemáme žádné dravé ryby a budeme se snažit chránit je před liškami a psy.“

Tak do našeho života vstoupila Daisy, mladá bílá energická kachnička a její sestra. V Západní Virginii byl pozdní podzim a mnoho ze zvířat, která se objevovala v naší zahradě, již zazimovalo. Kachničky byly každopádně oživením.

Ale zahrada nebyla pro obě kachničky bezpečným místem. Jednou v noci liška zardousila sestru Daisy a ji samotnou zranila. Poté jsem jí musel na dvoře postavit ohrádku. Bylo třeba, aby mohla vyrůst a naučit se čelit nebezpečí, které na ni v přírodě číhá.

Nakonec přišel den, kdy jsme se rozhodli, že Daisy je připravena žít sama. Vynesli jsme ji z ohrádky na druhou stranu domu, kde jsme ji vypustili na trávu. Pak jsme se se ženou posadili na terasu a sledovali, co se bude dít.

Daisy udělala několik kroků k okraji zahrady a zastavila se. Pak se stalo něco, na co nikdy nezapomenu. Kachnička se otočila a rozběhla se naším směrem. Vyběhla po schodech, vyskočila mi na klín a pevně se ke mně přitiskla.

Uvědomil jsem si, že šlo o něco víc než o dotyk. Bylo to poselství od jednoho z Božích tvorů. Daisy mi říkala: „Ty jsi vždycky byl jediná laskavá věc v mém životě a já se bez tebe bojím žít.“

Po několika týdnech jsem projížděl kolem domu jednoho sympatického pána, který bydlel nedaleko nás. Jmenoval se Visco a na dvoře domu měl oplocený rybníček obklopený stromy, který byl plný kachen a hus všech druhů. To by byl bezpečný domov pro Daisy!

„Samozřejmě,“ řekl pan Visco, když jsem se ho ptal, zda by se staral o další kachnu.

Později toho dne jsem Daisy položil na zem u rybníčku. Daisy ještě neviděla ostatní kachny. Kachničky plavaly po rybníčku, hrály si a užívaly si ve svém přirozeném vodním prostředí.

A pak se to stalo a já pochopil, jaké bude nebe.

Když ostatní kachničky uviděly Daisy, vzduch naplnilo veselé kvákání a cákání, kterým ostatní vítaly novou sestru. Desítky kachniček se rozběhly směrem k Diasy. Vítaly Daisy jako otec, který do rodiny vítá svého ztraceného syna. Přijaly ji mezi sebe jako matka, která obejmě svou dceru. Stejným způsobem vás i mne bude vítat Boží lid v nebeském království. Kachničky šťastně obklopily Daisy a dovedly ji ke břehu rybníčku.

Společně jedly, společně plavaly a společně si hrály. Dlouhé měsíce, které Daisy trávila jen s lidmi, byly u konce. Nakonec našla bezpečný domov.

.....

JEDNOHO DNE SE SEJDEME V NEBI

Jednoho dne se Ježíš vrátí na svět. Kristova oběť na kříži znamenala, že již není potřeba mít pozemskou svatyni. Jeho příchod bude znamenat, že nebude potřeba, aby žil na našem světě, protože my budeme žít na tom jeho.

Až dorazíme do zaslíbené země, budeme se procházet po nádherném skleněném moři. Setkáme se s našimi blízkými, přáteli i milovanými. Oni nás uvidí a rozběhnou se nás přijmout. Společně půjdeme za Ježíšem a společně budeme žít v zemi, kde nebude strach, smrt ani pláč.

SPOLEČNÁ ČINNOST

Přineste si do skupiny dalekohled. Předstírejte, že skrze jeho silné čočky vidíte až do nebe. Každý člen skupiny ať se podívá skrz dalekohled a popíše detailně, co vidí.

CHARLES MILLS PROVOZUJE CHRISTIAN COMMUNICATIONS,
MULTIMEDIÁLNÍ SPOLEČNOST SÍDLÍCÍ V MĚSTĚ BERKELEY SPRINGS V ZÁPADNÍ VIRGINII.
JE AUTOREM VÍCE NEŽ 45 KNIH A VELKÉHO MNOŽSTVÍ NOVINOVÝCH ČLÁNKŮ.

